

הבטחת רבינו,
מי שישתדל
בהדפסת
ספריו יהיה
לו מחובר
למליץ

הארי החי פנימים נפלאים מתורתו של המהר"א'ל צינץ

הגאון הפיאריה לייב צינץ זי"ע מפלאצק
גיליון שפ"ח, יום הכיפורים תשפ"ז

מכון להוצאה הדשה ומפוזרת
של ספרי מהר"א'ל צינץ זי"ע

ת.ד. 3498 אשדוד 77134
טל': 08-8648989
פקס: 08-8648686
tzintz@tzintz.org

תשובה

השטן מקטרג "ישראל גנבים הם" - והקב"ה מחביא את העוונות

המכס שאלו כאשר רואים את המוכס הרי משליכים הם את החפצים המבורחים באחד הבורות שעל יד הגבול עד שיעלם השומר מעיניהם ואז מברחים עימם את הגבול. וכך חלילה נוהגים ישראל שבעבור ימי הדין שבים לעוונותיהם. אך הקב"ה מחסדו הגדול עימנו אינו בוחן את אשר יעשו ישראל בהמשך השנה, וכיון שבימי הדין כוונתם אמיתית ושבים בתשובה בכל כוחם וכוונתם, הרי הוא משליך למצולות ים את החטאים העתידיים להיעשות ואינו מתחשב בהם. והיינו שבא השטן ועורם את עוונותיהם של ישראל, היינו העוונות שעתידים לחטוא במשך השנה, אך הקב"ה מטמנים ומעלים מנגד עיניו ואינו שופטם אלא לפי כוונת ליבם כעת, ששבים בתשובה ואינם רוצים לשוב לחטוא עוד. והוא שאומר השטן: **נשאת עוון עמך כיסית כל חטאתם סלה** - אין בידי להוסיף ולקטרג, שהרי אתה נושא עוונותיהם מעתה ומכסה מנגד עיניך את חטאיהם שעתידים לחטוא במשך השנה, ואיך דן אלא לפי מעשיהם כעת.

קומץ המנחה - דרוש לשבת שובה

אמרו במדרש (ילקוט תהילים, לב) שבהגיע יום הכיפורים מגיע השטן ומקטרג "ישראל גנבים הם". והרי הוא פורט את עוונותיהם והקב"ה את זכויותיהם. ומביא הקב"ה מאזניים לשקול מה מכריע את מה, אך שתי הכפות שוות ולכך הולך השטן לחפש עוד עבירות. אלא שבעת שהולך השטן נוטל הקב"ה את העבירות המונחות על כף המאזניים ומטמנים תחת הפורפירא (-לבוש המלכות) שלו, ולעת ששב השטן ומחפש את העבירות שערם ואינו מוצאם, הרי הוא אומר **נשאת עוון עמך כיסית כל חטאתם סלה**.

ויש להבין את הנהגתו הזו של בורא עולם, שכך מטמין באחת את עוונותיהם של ישראל, והלא אמרו חז"ל (בבא קמא נ, א) כל האומר הקב"ה ותן יוותרו מעיו. אמנם יש להבין את לשונו של השטן "ישראל גנבים הם". והענין הוא כי בהגיע ימי הדין, הרי ליבו של כל אדם מישראל מתבהל ומתפחד מיראת ה' ומהדר גאון עוון. ובאותה העת הרי כולם שבים בתשובה ו**מקבלים על עצמם שלא לחטוא עוד**. אלא שלב יודע מרת נפשו שכעבור ימי הדין והרחמים, רבים רבים שבים לכסלה. והוא שאומר השטן "ישראל גנבים הם" - נוהגים הם כגנבים שעל

תפילה

ביום הכיפורים מתפללים ומבקשים שימחל לנו על כל עוונותינו

וישובו בו לפניו בתשובה שלימה, ואז מעביר אף את השליש האחרון. והוא שביקש המשורר (תהלים פרק עט): **אל תזכר לנו עונות ראשנים** - ומבקשים אנו שתמחלם לגמרי ולא רק להעבירם מלפניך, **ומה יקדמונו רחמיך** לעשות כן **כי דלוננו מאד** במעשים טובים וחוששים אנו פן יגבר המקטרג להשטין, וכיון שלא נמחקו העבירות לגמרי בראש השנה ויום הכיפורים יוכל להיתפס בהן. ואף שאין אנו כדאים לכך מכל מקום הרינו מבקשים **עזרנו אלקי ישענו על דבר כבוד שמך ונהצלנו וכפר על כל חטאתינו** כפרה גמורה ולא רק שתעבירם מנגד עיניך, ועשה כן **למען שמך**.

קומץ המנחה - דרוש לשבת שובה

וצדקה

עדיף לתת צדקה מרצון - מלתת בכפייה לשאר דברים

העבודה. וגם ולא ירע לבבך 'בתתך לו' דייקא, שאינו נוטל מעצמו, כמוכח שאין לו, כי ענינו תלויות לך כאשר תחפוץ לרבות או למעט. ועוד תרויח 'כי בגלל הדבר הזה יברכך ה' אלהיך', נמצא שאינך מפסיד כלום מן הצדקה, אדרבה תרויח שלא תפול עליך אימתה ופחד אויב. וזהו שאמר (אבות פ"ג משנה ז') תן לו משלו שאתה ושלך שלו, שהרי כבר קצב עליך כמה תרויח וכמה תחסר, ואם לא תתן בטוב לבב, הרי אתה ושלך שלו, וימסור אותך ביד עניים מרודים, אשר יהיה טובה להיות לוקה בגופך בחרדה מסלקת הדמים, ואף גם עד הכאה יגיע בהיותו בלתי נרצה לבעל מלחמה מאכלו ומשתהו, או אשר יצוה עליו, ואדם בהול על ממנו, נמצא בנפשו ובמאודו הוא.

קומץ המנחה - פרשת כי תבוא

אמרו חז"ל (ב"ב י, א) זכה 'פרס לרעב לחמך', לא זכה 'עניים מרודים תביא בית', שיצורך לתת הממון לחיל המלך.

ונהנה ההפרש בין צדקה לעניים מרודים, על פי מה שפירשתי בפסוק 'נתן נתן לו ולא ירע לבבך בתתך לו כי בגלל הדבר הזה יברכך ה' אלהיך', והענין הוא, כי על כל פנים קצוב לאדם חסרונותיו, כמו שאמרו חז"ל (ב"ב שם) שנקצב כמה יחסר לו בשנה ההיא, כמעשה דקרבנותיה של רבן יוחנן בן זכאי, וההפרש הוא: אחד - שבעניים מרודים ובעלי מלחמה כשיבואו, אזי אין ממתנין על מה שיתן, כי אם לוקחים בעצמם. עוד שנית - כי ירך לבבו ויבהל פן לא ישאירו לו מאומה. שלישית - שלא יקום להתברך עבורם. ולזה אמר 'נתן' מה שעל כרחך 'תתן' בהכרח, טוב תתן אותו 'לו', רוצה לומר: לעני, ותרויח שלא ירע לבבך, כי בהיות עניים מרודים לוקחים בעל כרחו - לבו סר וזעף, כי לא ידע עד כמה תכבד

חדש!

ניתן לשמוע בכל שבוע דבר תורה מרבנו המהר"א'ל צינץ על פרשת השבוע,

מפי המשפיע הרב הגאון רבי ברוך שוורץ שליט"א
מרבני המכון ומו"ץ באוצר הפוסקים
08-8648989 שלוחה 5

שבת שובה

המשל מהמלמד שהכה את תלמידו - והנמשל לעשיית תשובה קודם שיבואו ייסורים

אחר שנרגיל עצמנו בעבודתו ויראתו, אז יקל בעינינו להכין לבבנו ולמול ערלת לבבנו לעשות רצונו בלבב שלם.

והנה כי כן פתח פיו בחכמה רועינו הנאמן באמרו, כי אחר שנשבע הקב"ה לגאלנו, ובהכרח אם לא נשוב מרצוננו על כן יהיה על ידי הכרח ייסורים, ומעמיד אדון כהמן, וסוף נשוב אליו - טוב לעשות אחרונה ראשונה.

ואם כן צדקו דברי חז"ל "גדול ויש לו דומה עליו כקטן". והנה הכרח להשיג הכלי הזה וברית כרותה שהוא יתברך יכין לבבנו ליראתו, ואם לא יהיה בטוב יהיה על ידי תוקף גלויות כאשר הוכיח הסוף: "רבות צררנו יאמר נא ישראל". ואם כן אחר שעל כל פנים בידינו להכניע ערפינו להשתעבד לו יתברך, לכן טוב שנעשה עתה ולא נמתין על ייסורים, לכן אמר: "ועתה ישראל" דייקא - מה ששואל עכשיו הוא מה שהוא עמך בהכרח בכוח וביד חזקה ובחימה שפוכה, אם כן טוב שתעשה עתה ליראה את ה' וכו' עד "לטוב לך", שלא תצטרך לכל המכות ומרדות.

וכן הבטיחנו הכתוב (דברים ל, א): "והיה כי יבואו עליך כל הדברים האלה הברכה והקללה והשבות אל לבבך וכו' אז בהכרח ושבת עד ה' אלקיך". ומעתה מיושב קושיית המהרש"א, כי בוודאי מן התורה אינו מוכרח רק שתשובה מועלת אחר שכבר קיבלו ייסורים, אבל מקרא ד"שובה ישראל" מוכח שאם הם שבים בתחילה תקובל תשובתם אף בלא ייסורים, כמובא בילקוט שמעוני (הושע יד, רמז תקלב): "תאשם שומרון - אחר כך שובה ישראל", משל למדינה שמרדה במלך ושלח פולמרכס והחריבה, אז התנה במדינה אחרת שלא יגיע להם כמעשה הראשונה ויפייסו המלך, לכן אמר "שובה ישראל" אחר שנענשה שומרון. ואם כן מוכח כי תשובה מועלת להינצל מן הייסורים לגמרי. ואמר הנביא: קחו עמכם דברים ושובו אל ה', כי עיקר הוא וידוי דברים כמו שדרשו חז"ל (יומא פו, ב) שהוא יתברך מתפייס בדברים. אמנם אין הכוונה על וידוי פה ולבו בל עמו לעזוב, שזה כטובל ושרץ בידו, לכן אמר קחו עמכם דברים - שיתוודו עליהם, לא שמתודה בבית הכנסת וכשיצא שב לאיוולתו.

(קומץ המנחה - דרוש מ"ד לשבת שובה)

שובה ישראל עד ה' אלקיך כי כשלת בעונך. קחו עמכם דברים ושובו אל ה' אמרו אליו כל תשא עון וקח טוב וגשלה פרים שפתינו (הפסטה - הושע יד, ב-ג).

אמרו חז"ל (יומא פו, א): גדולה תשובה שמגעת עד כסא כבוד, שנאמר (הושע יד, ב): שובה ישראל עד ה' אלקיך.

יש לומר על פי מה שנאמר (דברים י, יב): ועתה ישראל מה ה' אלקיך שאל מעמך כי אם ליראה, והקשו בגמרא (ברכות לג, ב): אטו יראה מילתא זוטרתה היא וכו'? אין, לגבי משה מילתא זוטרתה היא. משל למי שמבקשין ממנו כלי גדול ויש לו, דומה עליו ככלי קטן; קטן ואין לו, דומה עליו ככלי גדול.

וכבר כתבנו בזה כמה פעמים מה שדייקו בזה, שלא יאות לעשיר מן מאה אלפים שיאמר לעני "איני מבקש ממך רק אלף" אחר שאין לו. אמנם העניין הוא כך; נמשל משל למלמד שהיה לו תלמיד, והתלמיד לא הסה און לשמוע. והנה דרך המלמד שיבוא התלמיד בכל שבת להראות את פרי לימודו אשר למד עמו בשבוע. והנה אחר שלא ביקש לשמוע ביום ראשון - לא קצף המלמד עליו כל כך, כי עדיין עת זמן לכל חפץ אם ישמע אחר כך, עד שהגיע יום חמישי ואז ידע כי אם לא ישמע ביום זה, בוודאי לא יוכל להגיד השיעור כראוי, על כן חרה אפו עליו ויכהו הכה ופצוע, עד שהוכרח להטות און וקיבל מה שלמד.

והנה בשבוע השני שוב אחז התלמיד דרכו שלא להטות און, אז פתח המלמד פיו בחכמה: "הנה נא ידעתי כי זאת עמך, אם תתן לב להבין ולהשכיל ולשמוע רק שאינך רוצה, ואם כן שבהכרח צריך אתה לקבל השיעור, למה זה תמתין עד שצאקה אותך מכות רצח? טוב שתשכיל אחרית דבר מראשיתו, ועיניך תפקח לשמוע היטב ותרוויח כל ההכאות, ותשא חן וחסד בעיני כל, אחר שאין לך תקווה לבוא לבית אביך אם לא תוכל להגיד מה שלמדת".

והנה הנמשל הוא, כי בוודאי אנחנו עם ה' הוא יתברך מלמדנו להועיל ונשבע לאבותינו אשר לא יעזבונו ולא יטשנו, רק עונותינו מבדילים בינינו ובינו יתברך, וכבר ברית כרותה ליגאל אותנו אך כלו כל הקיצין, ואין הדבר תלוי אלא בתשובה. ואחר כל ההכאות והגלויות והצרות, הכרח שנשוב לאהבתו ויראתו יתברך, ואחר שנושב בוודאי

פניני ישועות

הנכד שנולד לאחר תשעה חודשים והמסר מספר התהילים!

ושלפה מתוכו את ספר התהילים עם פירושו של המהרש"ל צינץ זי"ע, מתוך מטרה לשפוך את צקון לחשה ולעורר רחמי שמיים.

כאן התרחש מופת פלאי ומצמרר. בעודה בוכה ופותחת את ספר התהילים בידיים רועדות ומבלי לכוון לעמוד מסוים, נפתחו הדפים מאליהם בדיוק מול המילים המאירות בפרק קמ"ו: "אל תבטחו בנדיבים, בן אדם שאין לו תשועה... אשרי שאל יעקב בעזרו שברו על ה' אלקיו".

עבורה, באותם רגעי משבר, זה היה מסר שמיימי ומנחם שזעק: הניחי את הדאגות, אל תשימי מבטחך ברופאים בשר ודם, אלא סמכי אך ורק על בורא עולם הכל יכול. המסר המדויק נסך בה רוגע וביטחון. התפילות הזכות וזכותו של רבנו עשו פרי, החולה זכה לרפואה שלמה, ומשפחת לוי הפכה לעדה חיה לעוצמת ההיאחזות בתורת הצדיק.

בבית משפחת לוי יודעים לספר על קשר רוחני אמין עם תורתו של רבנו המהרש"ל צינץ זי"ע, קשר טהור שהניב פלאים וישועות גלויות. הכל החל כאשר בני המשפחה ייחלו בכל לבם לזכות לחבוק נכד. לאחר תקופת ציפיה, הם החליטו לפנות לסגולה המוכחת והרימו תרומה נכבדה להוצאת ספרי הצדיק. ההשגחה הפרטית הייתה גלויה ומדויקת לעין כל: בדיוק תשעה חודשים לאחר אותו יום שבו הורמה התרומה, התבשרו בני המשפחה בבשורת הלידה המרגשת וזכו לחבוק נכד בריא ושלם למזל טוב.

אך בכך לא תמה מסכת הפלאים של המשפחה. תקופה לאחר מכן, התקבלה בבית פתאום בשורה רפואית קשה ומדאיגה. לאם המשפחה הודיעו כי אחד מיקיריה חלה, והחשש לשלומה היה כבד ומייסר. ברגעי החרדה הראשונים, היא ניגשה מיד אל ארון הספרים,

ניתן להזמין חינם את ספרי רבנו לבתי מדרש וישיבות

08-864-89-89

ארה"ב: 718-2592395

להשתתפות בהדפסת הספרים לקיום
צוואתו של הגאון זי"ע ולזכות בהבטחתו